

РЕШЕНИЕ

№ 10866

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Димитър Петров
Ана Методиева

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **13420** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, срещу Решение № 3825 от 24.10.2025 г., постановено по НАХД № 7086/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-007126/02.04.2025 г. С наказателното постановление на П. Р. М., на основание чл. 175, ал. 3, предложение първо от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Касаторът поддържа, че въззивният съд не е обсъдил всички относими по делото доказателства и едностранчиво се е фокусирал върху данните за последваща регистрация на автомобила след съставянето на акта за установяване на административно нарушение и преди издаването на наказателното постановление. Излага, че това обстоятелство е правно ирелевантно към преценката дали към датата на проверката моторното превозно средство е било регистрирано по надлежния ред. Поддържа още, че по делото безспорно се установява, че собственикът не е

регистрирал автомобила в срок, поради което временните регистрационни табели са били с изтекъл срок на валидност, но въпреки това е бил управляван по път, отворен за обществено ползване.

Прави искане за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът - П. Р. М., оспорва касационната жалба. Поддържа становище за правилност на въззивното решение и моли то да бъде оставено в сила. Претендира разноски за касационната инстанция въз основа на представен списък. Ответникът се представлява от адв. Р. П., Софийска адвокатска колегия.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и извърши служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел от фактическа страна следното.

На 05.02.2025 г. е изтекъл срокът на валидност на временните регистрационни табели с регистрационен номер 690M132, поставени на лек автомобил марка и модел „Джип Г. Ч.“, собственост на търговското дружество „Америка Инпорт“ ООД. Тези табели са били транзитни по смисъла на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и са удостоверявали разрешение за временно движение до посочената дата.

На 06.02.2025 г. около 10:28 часа в [населено място], П. Р. М. управлявал посочения автомобил по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], когато срещу № 20 е спрял за проверка от старши полицаи при 01 Районно управление при СДВР. В хода на проверката е установено, че автомобилът е с поставени временни регистрационни табели, чийто срок на валидност е изтекъл предходния ден, а именно на 05.02.2025 г. На М. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1376746, в който е установено, че е управлявал моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежни ред, с което е нарушил чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

На 07.02.2025 г. автомобилът е регистриран.

След съставянето на акта е извършена прокурорска проверка. С постановление от 18.03.2025 г. прокурор при Софийска районна прокуратура е отказал да образува наказателно производство, като е изпратил препис от постановлението на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР за преценка относно реализиране на административнонаказателна отговорност.

На 02.04.2025 г. началник група при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР е издал Наказателно постановление № 25-4332-007126, с което за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП на М. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от шест месеца на основание чл. 175, ал. 3, предложение първо ЗДвП.

Въз основа на така установените факти Софийският районен съд е приел от правна страна, че наказателното постановление е издадено от материално компетентен орган и в рамките на преклузивните срокове по чл. 34 ЗАНН, както и че съдържа изискуемите реквизити по чл. 57, ал.

1 ЗАНН. Съдът изрично е отхвърлил възраженията за пороци във формата на наказателното постановление и е приел, че не е налице хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, тъй като още на 06.02.2025 г. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение, с който е било поставено началото на административнонаказателното производство, поради което последващият прокурорски отказ да се образува наказателно производство не е трансформирал вече започнало административнонаказателно преследване, а само е потвърдил отсъствието на основание за реализиране на наказателна отговорност.

По съществуването на спора въззивният съд е приел, че от обективна страна е налице управление на моторно превозно средство, което към 06.02.2025 г. не е било регистрирано по надлежния ред. Обоснован е извод, че след като срокът на временните табели е изтекъл на 05.02.2025 г., то към 06.02.2025 г. автомобилът е бил без валидна регистрация по смисъла на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Наред с това обаче въззивният съд е приел, че не е доказано нарушението да е извършено виновно, тъй като задължението за регистрация на превозното средство и за предприемане на действия по продължаване срока на временните табели принадлежи на неговия собственик. Съдът е счел, че нито Законът за движението по пътищата, нито Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. възлагат на водач, който не е собственик и не е постоянен ползвател по установен по делото начин, задължение да следи срока на валидност на транзитните табели или да инициира продължаването му. Отделно от това е отчетено, че към момента на проверката автомобилът е бил с физически поставени регистрационни табели на определените за това места, поради което не са били налице външни, обективни белези, които да сочат на водача, че автомобилът е с невалидно разрешение за временно движение. При липсата на ангажирани от административнонаказващия орган доказателства, че М. е знаел или е могъл да знае за изтичането на срока на валидност на временните табели, съдът е достигнал до извод, че субективната страна на нарушението не е доказана. Поради това е приел, че материалният закон е приложен неправилно и е отменил наказателното постановление.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд, че в случая е доказана обективната, но не и субективната съставомерност на вмененото нарушение. Този краен извод съответства както на събраните по делото доказателства, така и на приложимия материален закон. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Санкционната норма на чл. 175, ал. 3, предл. първо ЗДвП предвижда административно наказание за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. От своя страна, съгласно чл. 27, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. транзитни табели с регистрационен номер се издават за придвижване на нерегистрирани превозни средства в страната, а съгласно чл. 33а от същата наредба за тях се издава разрешение за временно движение с определен срок на валидност. Следователно след изтичане на срока на разрешението за временно движение превозното средство не може законосъобразно да участва в движението, освен ако междуременно не е регистрирано по общия ред или не са издадени нови транзитни табели.

Правилно районният съд е приел за установено, че към 06.02.2025 г. процесният автомобил е бил без валидна регистрация по смисъла на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Безспорно е, че временните регистрационни табели са били със срок на валидност до 05.02.2025 г., а проверката е извършена на следващия ден, когато М. е управлявал автомобила по път, отворен за обществено ползване. В този смисъл от обективна страна са налице признаците на административното нарушение. Неоснователни са доводите на ответника по касация, че липсва нарушение поради последващата

регистрация на автомобила на 07.02.2025 г. Тази регистрация е настъпила след извършване на деянието и не променя обстоятелството, че към момента на проверката автомобилът не е бил регистриран по надлежния ред. Неоснователно е и оплакването на касатора, че въззивният съд е основал изводите си на този последващ факт. От мотивите на съдебния акт е видно, че последващата регистрация не е възприета като основание за липса на нарушение, а е обсъдена само като част от доводите на жалбоподателя.

Спорът по делото е съсредоточен именно върху субективната страна на деянието и по този въпрос въззивният съд е достигнал до правилен извод. Съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само това деяние, което е извършено виновно, а съгласно чл. 7, ал. 1 ЗАНН деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Следователно за реализиране на административнонаказателна отговорност не е достатъчно да се установи само обективно несъответствие между поведението на дееца и предписанието на закона, а следва да се установи и че той е действал виновно по отношение на всички елементи от фактическия състав. Вината в административнонаказателното производство не се предполага и доказателствената тежест за нейното установяване е на административнонаказващия орган. При липса на доказателства, че водачът е знаел или при полагане на дължимата грижа е могъл да узнае релевантния факт относно регистрационния статус на управляваното превозно средство, субективната съставомерност на нарушението не може да се приеме за установена.

В случая по делото не е спорно, че процесният автомобил не е собственост на М., а на търговското дружество „Америка Инпорт“ ООД. Не е установено ответникът по касация да е законен представител на дружеството, негов управител или лице, което по друг начин е следвало да знае за срока на валидност на транзитните табели. Не са ангажирани и доказателства, че на М. е било предоставено разрешението за временно движение, че е бил уведомен за срока му, че е бил инструктиран от собственика относно този срок или че по друг начин е узнал преди проверката, че табелите са с изтекла валидност. При това положение изводът, че той е знаел или е бил длъжен и е могъл да знае, че управлява автомобил без валидна регистрация, не може да бъде направен по несъмнен начин.

Неоснователен е доводът на касатора, че качеството на водач само по себе си е достатъчно, за да се приеме знание за регистрационния статус на автомобила. Т. становище по същество въвежда недопустима презумпция за вина. Обстоятелството, че автомобилът е бил с физически поставени табели на определените за това места, е имало значение именно за преценката дали водачът е могъл да възприеме с необходимата сигурност, че превозното средство е без валидна регистрация. По делото не се установява да са били налице външни белези, които пряко и недвусмислено да сочат на изтекла валидност на табелите. Не е установено и М. да е разполагал с документите на автомобила, от които да е могъл да узнае срока на разрешението за временно движение. При липсата на такива данни изводът за непредпазливост би се основавал не на доказани факти, а на предположение, което е недопустимо.

Този извод съответства и на разясненията, дадени в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателната колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегии на Върховния административен съд, макар и постановено по сходна, но не идентична хипотеза на управление на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация. В това тълкувателно постановление е възприето, че при нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП вината подлежи на доказване във всеки конкретен случай и не може да се презумира. Принципно разрешение е приложимо и тук, тъй като и в настоящия случай релевантният въпрос е дали е доказано, че водачът е знаел или е бил длъжен и е могъл да знае съставомерния факт, а именно липсата на валидна регистрация към момента на управлението.

Неоснователни са и доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивния съд. Софийският районен съд е обсъдил относимите писмени и гласни доказателства, изложил е ясни фактически и правни изводи и е мотивирал защо приема, че обективната страна на нарушението е налице, но субективната не е доказана. Оплакванията на касатора всъщност не сочат конкретно необсъдено доказателство, което да е от естество да промени крайния извод по спора, а изразяват несъгласие с направената от съда правна преценка. Това не обуславя порок на съдебния акт.

Правилен е и изводът на въззивния съд, че в случая не е налице процесуален порок при издаването на наказателното постановление. Същото е постановено от компетентен орган, в изискуемата форма и в срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Обосновано е прието и че не е налице хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, тъй като административнонаказателното производство е започнало със съставянето на акта за установяване на административно нарушение на 06.02.2025 г., поради което последвалият отказ на прокурора да образува наказателно производство не е заместил акта и не е трансформирал вече започналото административнонаказателно производство.

По изложените съображения настоящият касационен състав приема, че административнонаказващият орган е доказал, че към момента на проверката М. е управлявал моторно превозно средство, което не е било регистрирано по надлежния ред, но не е доказал по несъмнен начин, че същият е действал виновно. Липсата на доказана субективна съставомерност изключва възможността за ангажиране на административнонаказателната му отговорност. Ето защо наказателното постановление правилно е отменено, а касационната жалба следва да бъде оставена без уважение.

С оглед на изхода спора, своевременно направеното от пълномощника на ответника искане и на основание чл. 143 АПК, СДВР – юридическото лице, в чиято административна структура се намира органът-касатор, следва да бъде осъдена да заплати на ответника направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 204,52 евро, доказани с представения договор за правна защита и съдействие от 28.11.2025 г., съгласно който възнаграждението е заплатено в брой. Направеното от касатора възражение за прекомерност не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3825 от 24.10.2025 г., постановено по НАХД № 7086/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 130-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на П. Р. М., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] разноски по делото, в размер на 204,52 евро (двеста и четири евро и петдесет и два евроцента).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

